

Nagy Attila

TURRIKEFÁLIA

Az, amit egyik nagyapám jósolt,
Nem vált be, nem lettem
Falu bolondja, bár
Turrikefálként préselt ki anyám
Áldott öléből – akinek most
Újra megköszönöm, hogy vagyok.

(Bólintanak rá csendben
Akkori gyermekangyalok.)

És most, hogy egyre rongyabb
Pszichém és biológiám – mert
Évtizedek teltek el azóta, hogy
Fölsírt Enyeden egy lélek –
Készülődőben megbékélésem
Azzal is, amit még
Sem ezelőtt, de most sem értek.

Bölcs lemondás a jobbik rész hallgatása!
Minden csak fontoskodás és lárma –
Lelked szélfúttá madártoll,
Villózik, színesen száll – ki tudja, merre?
Nem érdemes csak nézni fölfelé – nevetve.

NEVEK ÉS SZÁMOK RITKULNAK

1.
Elmarad barát, ismerős,
A kapcsolat éppen kimenős,
Vagy nem akar tudni rólad,
Ha a fejed semmibe kókad.

Nevek és számok ritkulnak
A mobilon és laptopon –
S ha kezded néha megfogom,
Egy száraz levél fölzokog,
S lerázza magát a fáról –

Lehull egy őszi csillag
Testről, lélekről,
Föld szagáról.

2.

Elhajítom a mobilt, lenullázom
A laptop memóriáját...
Tányéromon egy szem kockacukor.
Nem osztozni – egyként kellene lenni.
Ha ajtót nyitnak, csak bemenni,

Maradni – s föltenni a gépre,
Hogy a pszichét mi minden érte...
De abból is csak azt, ami derű,
Melynek óráit mindig Zene mérte,
A csodás...
Írta valamikor
A Mozart-nevű.

A MAGÁNY BEDEKKERÉBŐL

Magány, ha például
Magánházba költözöl:
Idegen vidék, lerobbant régió
(Szellemileg mindenképpen) –
S ezért is, meg egyebekért,
Nem írsz, csak billegsz
A számítógépen...

De magány ennek az
Ellenkezője is, ha nagygőgű pofák
Oktatnak ki, hogy ezt vagy azt a fát
Hogyan kezelik, miképp oltják,
Vagy hogyan sétáltass, etess,
Szoktass magadhoz fajkutyát...

Nincsen vigasz, de vigasztalj tovább,
Ha azt hiszed –
A szemetet korán reggel
Kapud elé kiviszed –
Így szabadulhatsz lelket roncsoló
Érzelmi hulladéktól is...

S ha valaki majd nekrológot írna
Kukázó, bűzölgő korokról:
Lapozzon inkább gyermekeknek írt,
Nem szédelgő, játékos verseket –
És nézze hosszan a tisztálkodókat:
A kismacskákat – és porban a verebeket.

TRAKL VERSÉBEN

Ősz férfi ül a padon –
Levelek hulltát hallgatom.
Megérkeztek a barnák, kékek –
Én már csak egy Trakl-versben élek.

Búcsúzom ettől-attól,
És aki voltam: önmagamtól.
Ha vissza is jöhetnék néha:
Biceg az emlék is – béna...

Mint kagyló a gyöngyöt, magamba zárom:
Ne fogjon ki a látomáson

Semmi, ami enyém lett volna –
S lehetne is, de beleszólna

A józan hang, hogy hagyjam másra
Azt, amit tán még kitalálna
Vigaszt az a kék s a barna –
Ébredés már, csak madárhangra...